

PROPOSTA DE RESOLUCIÓ SOBRE EL DRET A L'HABITATGE I L'EMANCIPACIÓ JUVENIL

Un dels eixos de desigualtat és el de l'habitatge i la geografia urbana. La majoria de la joventut no pot emancipar-se i cada vegada li és difícil fer-ho davant una precarietat laboral i vital que impedeix la compra d'habitatge en propietat (encara subjecta a preus elevats i hipoteques a llarg termini que requereixen estabilitat) i impedeix també l'accés al mercat del lloguer, que està vivint un procés de bombolla a l'alça de preus (sobretot en les grans ciutats), impossibilitant l'accés a aquelles i aquelles amb menys recursos.

La joventut valenciana no es pot emancipar. Només el 19% de la joventut a la Comunitat Valenciana es pot emancipar abans dels 30 anys, segons les dades de l'Observatori d'Emancipació del Consejo de la Juventud de España per al primer semestre de 2019. Esta impossibilitat es deu a un mercat laboral marcat per una alta temporalitat i per la parcialitat en l'ocupació, principals elements d'un ecosistema precari que marca unes trajectòries laborals per als i les joves, que no poden dibuixar un futur.

Si comparem estes dades amb els països del nostre voltant veiem també com les diferències són notables. Així, mentre l'edat mitjana d'emancipació en Europa és de 26 anys, a l'Estat espanyol esta se situa en els 29 anys, segons dades d'Eurostat.

Però aquesta situació precària s'agreuja encara més amb un mercat de l'habitatge marcat per un augment desmesurat dels preus del lloguer, que impossibiliten en la majoria de casos l'accés a un habitatge digne i en condicions. El preu del lloguer s'ha incrementat en els últims anys de manera notable en les principals ciutats de la Comunitat Valenciana. Entre 2015 i 2019, ha augmentat un 47% a la ciutat de València, un 33% a la ciutat d'Alacant i un 39% a la ciutat de Castelló de la Plana.

Així, una persona jove valenciana ha de destinar, de mitjana, al voltant d'un 70% del seu salari a llogar un habitatge lliure, i més d'un 30% per a llogar en règim compartit.

Este fet, marcat per la gentrificació de determinats barris de les ciutats i per l'aparició descontrolada de pisos turístics sense la regulació ni els controls, està produint una autèntica bombolla dels preus del lloguer que fa que un dret fonamental com el de l'accés a l'habitatge siga inabastable per a la majoria de les persones joves, o expulsant cada vegada més a la joventut a les perifèries de les grans ciutats.

Les administracions públiques, com a garants del desenvolupament de drets com ara el de l'accés a l'habitatge, i com a acompanyants de processos emancipatoris, han de desenvolupar polítiques perquè l'emancipació siga possible, i perquè l'habitatge siga un dret efectiu per a la població.

Estes polítiques passen per un control del mercat de l'habitatge per a prioritzar aquest dret per damunt dels negocis immobiliaris, i per un increment en la inversió pública en polítiques d'habitatge per a augmentar el parc públic i les línies d'ajuda per a accedir al lloguer en condicions.

Les ajudes al lloguer són una eina fonamental per donar suport a l'accés a l'habitatge en unes condicions dignes, a la població en general, i particularment a la joventut. Tanmateix, estes ajudes estan limitades, per una banda, pels límits de preu d'arrendament i també estan condicionades per una concepció del lloguer basada en les unitats de convivència o unitats familiars que no acaba de respondre a les formes de compartir habitatge de hui dia, dificultant en alguns casos la sol·licitud i tramitació d'aquestes ajudes. A més a més, les ajudes són una eina útil per a les persones joves que ja estan emancipades, però no ho són tant per a les persones no emancipades (donat que s'ingressen una vegada efectuada la despesa).

Per tot el que s'ha exposat, **el Consell Valencià de la Joventut es posiciona a favor de:**

1. Garantir el dret a l'habitatge com un dret bàsic.
2. Augmentar la inversió per a la compra pública d'habitatge, amb reserva específica per a habitatge jove i incorporant l'habitatge jove temporal.
3. Augmentar els pressupostos de les ajudes al lloguer per a joves, tenint en compte l'alta demanda i la gran quantitat de persones que, complint els requisits, es queden fora.
4. Incloure tota la joventut des dels 16 anys en l'Ingrés Mínim Vital.
5. Desenvolupar un marc normatiu que permeta regular les pujades abusives del preu de l'habitatge en zones tensionades.
6. Establir línies de finançament per a la creació de cooperatives d'habitatge i cohabitatge per a la població jove.